

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 9

Giọt ngọc Lam-Điền, khó nổi đăm trông nơi bùn cát.
Còn giống phương-lan, cũng không toan gieo hạt chốn ư-
nê. Tuổi cô-nương chánh là khi nên vui nợ sướng tùy
Rày sao đăm, hủy kiếp xuân cho thiệt phận trăm bề.
Tuy vẫn hay, là nương cửa bồ-đề,
Ấy hòng toan thoát khỏi biển tình sông mê,
Nhưng thương vì, nổi cô đây còn đang niên thiếu,
Sao lại đành đăm mãnh má hòng mà gởi chốn từ-bi.
Rồi những khi canh tàn đêm lụn,
Hóng gió ngậy hồn say khỏi nổi tái tê,
Nhìn trăng mà tâm can não nề.
Chốn vu-san cái mảnh hồn hoa chắc cũng đi về.
Chẳng qua là tiền định chi duyên,
Nên khiến gặp nàng trong lúc truận-chuyên.
Rỏ khúc nôi, xui cho tôi dường vương-vấn mỗi tơ phiền,
Ước gì đài gương soi đến, cho dấu bèo nên nợ cái-kim,
Tôi sẽ xin biển thệ non nguyên,
Cho nàng đừng chắt kéo lòng chưa tin.
Nếu may ra phu-phụ đừng nên niêm,
Rước nàng về chốn gia-đình ở yên.